

Sygn. akt II KK 58/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 maja 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 września 2019 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 października 2018 r, sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 października 2018 r. (sygn. akt VIII K (...)) M. K. został uznany winnym czynów z art. 280 § 1 k.k. oraz z art. 226 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 września 2019 r. (sygn. akt IX Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczeni kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„ 1) *rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej oraz pozbawione wnikliwej analizy każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego M. K. i nieustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu w sposób wyczerpujący, co skutkowało niezasadną aprobatą ustaleń faktycznych Sądu I instancji, a także zaakceptowaniu naruszenia przepisów postępowania, dokonanego przez Sąd Rejonowy i w następstwie poprzez wadliwe uzasadnienie orzeczenia Sądu Okręgowego, polegające na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji, niepozwalających na dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, a także braku odpowiedniej (własnej) argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione w apelacji zarzuty oraz argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie, polegające na niedostrzeżeniu naruszenia przepisów postępowania przez Sąd I instancji, wynikającego z dokonania oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny w zakresie oceny dowodu z zeznań świadka K. N. i wyjaśnień skazanego M. K. oraz pominięcia szeregu okoliczności mających wpływ na ocenę zachowania skazanego w stosunku do czynu przypisanemu temu skazanemu w pkt 1 wyroku Sądu I instancji, a także uznaniu ze właściwe zaniechania przez Sąd I instancji przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu toksykologii, co w konsekwencji mogło mieć wpływ na poczynienie przez Sąd I instancji odmiennych ustaleń w zakresie stanu faktycznego;*

2) *rażącą niewspółmierność kar jednostkowych za poszczególne czyny przypisane M. K. oraz kary łącznej wymierzonej skazanemu, polegającą na wymierzeniu kar jednostkowych i kary łącznej rażąco niewspółmiernie wysokich w odniesieniu do kary sprawiedliwej.*”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. , a także utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy wielokrotnie rekonstruował już w swoim orzecznictwie standard kontroli apelacyjnej akcentując, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

W niniejszej sprawie Sąd odwoławczy odniósł się w stopniu adekwatnym do zarzutów apelacyjnych. Obie złożone w sprawie apelacje koncentrowały się na zakwestionowaniu przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Orzeczenie Sądu odwoławczego zawiera zdecydowane rozbudowane wywody rekapitulujące ustalenia faktyczne Sądu I instancji i niejako krok po kroku oceniające je w kontekście zarzutów obydwu apelacji (s. 4-7). Sąd odwoławczy nie ma na gruncie polskiej procedury karnej za zadanie ponownego rozpoznania sprawy, a jedynie kontrolę poprawności rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. Z tego zadania

wywiązał się, zdaniem Sądu Najwyższego zgodnie ze standardem wyrażonym w art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. Nie ma konieczności powtarzania z kolei uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego i zestawiania go z zarzutami apelacji by wykazać kompletność wyводу. Jest on na tyle obszerny i przekonujący, a kasację uznać wypada za powtórzenie apelacji nieco tylko zmodyfikowanej na potrzeby postępowania kasacyjnego. Nie wnosi ona niczego ponad to co już zaprezentowano w apelacji i co istotne, nie wskazuje na rażące i mające wpływ na finalne rozstrzygnięcia błędy Sądu odwoławczego. Pozostaje na powtórzeniu ogólnych tez apelacyjnych.

Natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary jest niedopuszczalny na etapie kasacyjnym.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.